

Tumble Tales

De Snuffelredders

Auteur: L.M. van Dijk

Eerste uitgave: © Maart 2026

Inhoud

HOOFDSTUK 1 De dag dat Biscuit gek deed	2
HOOFDSTUK 2 De Geheime Missie van de Boom.....	14
HOOFDSTUK 3 De Snuffelredders in Actie	24
HOOFDSTUK 4 De Dag dat het Park te Druk werd	39
HOOFDSTUK 5 De Dag dat de Boom Gevaar Liep.....	50
HOOFDSTUK 6 Het Grote Parkfeest	61
Afval Detectives	71
Wat Kun Jij Doen?	72
Nawoord	73
Wat hebben we geleerd van Familie Tumble?	75

HOOFDSTUK 1 De dag dat Biscuit gek deed

Het was precies zo'n middag waarop alles goed voelt.

De zon scheen, het gras rook fris en het park leek te zeggen: "kom maar spelen."

Lois rende over het gras, haar sneakers piepten bij elke bocht.

Pippa holde achter haar aan, haar armen wiebelden in alle richtingen alsof ze probeerde te vliegen.

En Biscuit...

Biscuit was een éigen hoofdstuk op zichzelf.

De kleine hond met haar flapperende oren schoot van links naar rechts alsof ze op een geheime missie was.

Ze rende achter een blaadje aan, maakte een salto-achtige draai, en dook vervolgens in een grote hoop bladeren alsof het een zwembad vol boterhammen was.

"Je bent echt niet normaal," hijgde Lois lachend, terwijl ze probeerde niet over haar eigen voeten te struikelen.

"Ik verklaar mijn benen dood," zei Pippa dramatisch voordat ze zich in het gras liet vallen.

Lois plofte naast haar neer.

En Biscuit?

Die besloot dat dit het perfecte moment was om zich óók in het gras te gooien, precies tussen de twee

meisjes in.

“Volgens mij is Biscuit eigenlijk een kussen,” zei Pippa terwijl ze Biscuits vacht aaide.

“Of een mini-paardje vermomd als hond,” grapte Lois.

Biscuit kwispelde alsof ze het compliment begreep.

Na een paar minuten rust sprong Lois weer overeind.

“Oké!” kondigde ze aan. “Verstoppertje? Tikkertje?

Touwtje springen zonder touwtje?”

“Tikkertje!” riep Pippa meteen, al twijfelde ze zodra Biscuit hyper begon te kwispelen.

“Maar Biscuit speelt altijd vals,” klaagde Pippa.

“Ik weet het,” zuchtte Lois. “Daarom is het ook zo leuk met haar.”

Ze tikte Pippa tegen haar schouder.

“Tikkie! Jij bent hem!”

“NEE!” riep Pippa, maar Lois was al weg.

Pippa rende achter haar aan.

Biscuit ook, maar die besloot haar eigen route te lopen: dwars door een struik, over een boomwortel, onder een bankje door en vervolgens recht door een berg herfstbladeren die in een explosie omhoog vlogen.

“Biscuit! Valsspeler!” riep Pippa lachend.

Lois lachte zo hard dat ze bijna tegen een duif botste.

“Pas op, mevrouw Duif!” riep ze terwijl ze uitweek.

Na een tijdje waren de meisjes buiten adem.

Hun wangen rood.

Hun haren wild.

Zelfs Biscuit bleef hijgend naast een boom staan, haar tong uit haar bek hangend alsof ze net een marathon had gelopen.

“Officieel... geen... tikkertje meer...” Pufte Pippa terwijl ze weer neerplofte, dit keer op een bankje.

Lois ging naast haar zitten.

De zon verwarmde haar gezicht, en even waren ze alle twee stil.

Je hoorde alleen het ritselen van bladeren, het fluiten van een vogel en het geluid van Biscuit die met

haar poot probeerde een grassprietje te vangen.

“Zullen we een hut bouwen?” vroeg Pippa ineens.

“Ja!” riep Lois. “Hier ergens. Of daar! Of eigenlijk overal?”

“Met een wachtwoord,” zei Pippa.

“Zeker,” zei Lois. “Het wachtwoord is... ‘Broccoli is vies’.”

“Perfect. Milo raad dat nooit,” zei Pippa tevreden.

Maar toen gebeurde het...

Zomaar uit het niets.

Biscuit stopte plotseling.

Deze keer niet omdat ze een blaadje zag.

Niet omdat ze haar eigen staart interessant vond.

En niet omdat ze dacht dat er ergens eten lag.

Nee.

Ze verstijfde helemaal.

Haar oren gingen omhoog.

Haar staart stopte halverwege een kwispel-beweging.

Ze zette heel voorzichtig twee stappen vooruit...

drie terug...

en draaide langzaam haar kop.

Lois keek verbaasd.

“Wat doet zij nou?”

Biscuit liep naar Lois toe.

En heel onverwacht greep ze met haar tanden de onderkant van Lois' T-shirt vast.

“Hé!” riep Lois verbaasd. “Biscuit!”

Maar Biscuit
luisterde niet.

Ze trok nog een
keer..

Maar deze keer
harder.

En nóg harder.

“Biscuit! Gekkie!”
riep Lois, terwijl ze
bijna struikelde.

“Wat is er met jón
aan de hand? Heb
je een spook
gezien ofzo?!”

Pippa keek verbaasd.

“Lois... misschien wilt ze je iets laten zien!”

Biscuit plantte haar pootjes stevig in het gras, zette kracht en trok.

Zó hard dat Lois automatisch een paar stappen mee moest lopen.

“Oké, oké! Ik kom al!” riep Lois.

“Straks scheur je mijn shirt nog!”

Biscuit begon half rennend vooruit te gaan, terwijl ze haar tanden in het T-shirt hield.

Pippa rende erachteraan.

“Misschien heeft ze iets gevonden!” zei ze.

“Of gehoord,” zei Lois. “Of geroken.”

Ze keek naar Biscuit.

“Wat is het, meisje?”

Maar Biscuit antwoordde niet.

Nou ja, niet met woorden.

Maar haar lichaamstaal zei álles:

“Kom mee! Nu. Dit is belangrijk.”

Ze gingen dieper het rustige deel van het park in.

Daar waar de bomen ouder waren.

Waar minder kinderen speelden.